

ENA

Ήξερα ανά πάσα στιγμή πως ό,τι έκανα ήταν φρικτό, αλλά το έκανα. Μόλις άφησα τον εαυτό μου να κατακυλήσει προς εκείνη τη γωνιά της Κόλασης, σαν μια μπάλα του μπόουλινγκ που επιταχύνει, δεν συγκρατήθηκα ποτέ ξανά. Δεν είχε σημασία σε πόσους μελάδες θα έμπλεκα. Σημασία είχε μόνο να συνεχίσω να κυλάω.

Ένας άνθρωπος που ετοιμάζεται να κλείσει τα πενήντα και αισθάνεται ολοκληρωμένος, με την έννοια ότι ήδη έκανε ό,τι ήθελε και μπορούσε, και βρίσκεται μεταξύ πλήξης και αβεβαιότητας, δεν έχει παρά μόνο δύο επιλογές: είτε αρχίζει να συμβιβάζεται με την ιδέα των γηρατειών, ικανοποιημένος από όσα έκανε ή εκνευρισμένος για όσα δεν έκανε· είτε ρίχνει και τις τελευταίες του σφαίρες, αποφασισμένος να τα παίξει όλα για όλα. Εγώ αποφάσισα το δεύτερο. Και η Γρις με διευκόλυνε. Χωρίς καν να το συνειδητοποιήσει.

Θα σας εξηγήσω: η Ρεισιτένσια είναι μια πόλη που

η μητέρα μου αποκαλούσε Πέιτον Πλέις, από μια πολύ διάσημη σειρά στα πρώτα χρόνια της ασπρόμαυρης τηλεόρασης: Το Καζάνι του Διαβόλου, δεν ξέρω αν τη θυμάστε. Λοιπόν, η Ρεισιστένσια, όπως ακριβώς και το Πέιτον Πλέις, είναι μια πόλη της Βόρειας Αμερικής, μόνο που στους χάρτες βρίσκεται σε λάθος σημείο, και είναι περικυκλωμένη από μια περιοχή όπου υπάρχει εντυπωσιακή φτώχεια, μια φτώχεια που οι Αμερικανοί δεν θα δουν ποτέ. Σε αυτή την πόλη δεν συμβαίνει ποτέ τίποτα, μέχρι που μια μέρα συμβαίνουν τα πάντα. Η ζέστη μάς τρελαίνει, και αυτή είναι η μοναδική εξήγηση για τα πράγματα που συμβαίνουν, όταν συμβαίνουν. Δεν ξέρω ποια είναι η πραγματική αιτία, αλλά μια νύχτα –γιατί γενικά, όλα συμβαίνουν τη νύχτα– τρελαινόμαστε. Σου τελειώνουν τα λεφτά, ή η μπίρα, ή βαριέσαι να βλέπεις τις ίδιες και τις ίδιες αηδίες στην τηλεόραση, και αισθάνεσαι ότι πρέπει να κάνεις κάτι. Να σπάσεις κάτι, να τα ρίξεις όλα χάμω, να βάλεις τις φωνές στον γείτονά σου, να χτυπήσεις τη γυναίκα σου, δεν ξέρω, κάτι τέλος πάντων.

Εγώ ήμουν κουρασμένος, αλλά δεν ήμουν δυστυχημένος. Πριν από τα πενήντα, είχα πάρει διαζύγιο δύο φορές, τα παιδιά μου σπούδαζαν, το ένα στο Πανεπιστήμιο του Μπουένος Αιρες, και το άλλο στο Εθνικό Πανεπιστήμιο της Κόρδοβα, και εγώ ζούσα μόνος μου σε ένα πολύ μεγάλο σπίτι, πάνω από το οποίο υπήρχε ένα πολύ όμορφο διαμέρισμα, κάτι σαν τεράστιο ρετιρέ. Στο ισό-

γειο ζούσε η μητέρα μου, γριούλα τότε, μαζί με μια εξη-
ντάρα από το Κοριέντε, πολύ γλυκιά και πολύ καλή στη
δουλειά της, που την έλεγαν Ρόσα. Ήταν και οι δύο πολύ
θρησκευόμενες και ζούσαν τη ζωή τους με απλότητα και
ησυχία, ενάρετα και πληκτικά μέχρι ναρκοληψίας. Είχα
μια καλή δουλειά, ανεξάρτητη και κερδοφόρα, που μου
επέτρεπε να ζω σαν γλοιώδης αριστοκράτης σε μια πόλη
σαν τη Ρεισιστένσια. Η μόνη μου αμαρτία ήταν η μυστική
σχέση που διατηρούσα με τη Γρις. Εκείνη ήταν παντρε-
μένη. Με τον καλύτερό μου φίλο.

Μη μου αρχίζετε τώρα τις ηθικολογίες: όλα πήγαιναν
καλά, και εδώ και τέσσερα χρόνια είχαμε την τέλεια
σχέση. Η Γρισέλδα είναι καταπληκτική γυναίκα. Όχι
μόνο επειδή είναι ωραία, αλλά επειδή δεν υπάρχει κα-
νείς άλλος στον κόσμο με τον οποίο να μπορείς να περά-
σεις τόσο ωραία: το μυαλό της είναι γρήγορο και κοφτε-
ρό σαν ξυράφι, ενώ στην οξυδέρκειά της έρχεται να
προσθεθεί η χάρη της, ο ευγενικός τρόπος της και μια
απύθμενη σοφία που πάντα με ξαφνιάζει και με αφήνει
άναυδο. Και να με συγχωρείτε, αλλά όλα αυτά συνθέ-
τουν ένα εκρηκτικό μείγμα. Παθιασμένη και ξαναμμένη
στις προσωπικές μας στιγμές, είχε και εκείνη κουραστεί
να παίζει τον ρόλο της απόμακρης αστής της Ρεισιστέν-
σια. Όταν γίναμε εραστές, εκείνη είχε ήδη σταματήσει
να πηγαίνει στη Λέσχη του Ικεμπάνα, δεν συμμετείχε
πλέον στο Φιλανθρωπικό Ίδρυμα Καρκινοπαθών, ούτε

καν πήγαινε στις συναντήσεις του συλλόγου του Κολεγίου Αγίας Τριάδος. Δεν ήθελε πλέον να χάνει τον καιρό της εφευρίσκοντας δραστηριότητες, ούτε να ζητά την άδεια κανενός ούτε να αισθάνεται ενοχές, για κανέναν λόγο. Το μόνο που ήθελε η Γρις ήταν να διασκεδάσει, να απολαύσει τη ζωή της, να είναι αεικίνητη, και να νιώσει πως την αγαπούν. Όλα όσα εκείνο το καλό παιδί, ο Αντόνιο, δεν της έδινε.

Είχαμε ξεκινήσει σχεδόν τυχαία, πριν από ακριβώς τέσσερα χρόνια, όμως δεν πρόκειται να σας διηγηθώ πώς άρχισαν όλα. Δεν χρειάζεται. Αλλά, πιστέψτε με, ήταν απίστευτο, συναρπαστικό, και ποτέ στη ζωή μου δεν είχα γνωρίσει τέτοια γυναίκα, τόσο φλογερή, ούτε είχα νιώσει τέτοιο πάθος. Ποτέ δεν είχα αφεθεί σε μια γυναίκα όπως αφέθηκα μαζί της, και πρέπει να παραδεχτώ πως ούτε ποτέ μου είχα συναντήσει γυναίκα που να είναι ικανή να δώσει τόσα πολλά, τόσο πολλή στοργή. Γνωριστήκαμε πριν από πολύ καιρό, τουλάχιστον δέκα χρόνια πριν, και πιστεύω ότι ποτέ δεν είχαμε φαντασθεί ο ένας τον άλλο. Λόγω της κοινωνικής καταπίεσης, ή για οποιονδήποτε άλλο λόγο, επί μία ολόκληρη δεκαετία ήμασταν σχεδόν αδιάφοροι σεξουαλικά ο ένας για τον άλλο. Όσπου μια μέρα, μπουμ! Κάτι εξερράγη, σαν μια βόμβα, και κάτω από τα χαλάσματα βρισκόμασταν εμείς, μπλεγμένοι σαν αναρριχητικά φυτά, ενωμένοι σαν δυο μέταλλα στο καμίνι.

Η Γρισέλδα ήταν κάποια χρόνια μικρότερή μου. Ποτέ δεν έμαθα αν ήταν εφτά ή οχτώ, γιατί πάντα έλεγε ψέματα για την ηλικία της, και η ευχέρεια με την οποία το έκανε ήταν απόλυτη, ασύγκριτη. Ξάπλωνε γυμνή στο κρεβάτι, και λάτρευε όταν απλώς την κοιτούσα και αυνανιζόμουν αργά και γλυκά, και εκείνη κουνιόταν με απίστευτη ευλυγισία, προκλητική σαν θεά, ενώ ταυτόχρονα με ρωτούσε, σαν να με δοκίμαζε, αν θα την αντάλλαζα για δύο εικοσάρες. Και μετά ορμούσε πάνω μου, περνώντας τη γλώσσα της από κάθε εκατοστό του κορμιού μου, σταματώντας στα πιο ευαίσθητα σημεία μου, στα πλευρά, στις μασχάλες, ανάμεσα στα πόδια, στα αυτιά, και με πρόσταζε να κάθομαι ακίνητος, εξουσιάζοντάς με με μια τέτοια φινέτσα, με έναν τρόπο που αδυνατώ να περιγράψω. Ανέβαινε πάνω μου και κουνούσε τους γοφούς της πέρα δώθε, κυκλικά, και της άρεσε να της χαϊδεύω απαλά τα στήθη, λάτρευε όταν έπαιζα με τις χοντρές της θηλές, που έδειχναν ότι είχε γεννήσει παιδιά, και έκλεινε τα μάτια και μου ζητούσε να της μιλάω πρόστυχα, να την προσβάλλω, να της λέω απαλά ότι ήταν η μεγαλύτερη πουτάνα σε ολόκληρο το Τσάκο.* Ήταν υπέροχη: φρόντιζε για τη δική της ευχαρίστηση αλλά και για τη δική μου, και εγώ κοιτούσα το χαμόγελο της απόλαυσης στα χείλια της και ένιωθα λες και έβλεπα την Τζοκόντα προ-

* Γεωγραφικό διαμέρισμα της βορειοδυτικής Αργεντινής. (Σ.τ.Μ.)

τού ποζάρει, σαν να φανταζόμουν την Παναγία τη στιγμή που θήλαζε τον Χριστό. Και ξαφνικά μου φώναζε να της δώσω το σπέρμα μου, να της το δώσω όλο, να στραγγίξω εντελώς για χάρη της, και μου έλεγε ότι εκείνη ήταν νερό, ήταν η θάλασσα, μου έλεγε να δω πόσο μούσκεμα ήταν, και πώς έτρεμε και μου ζητούσε να μη σταματήσω να μιλάω, να της ορκιστώ πως την αγαπούσα και να της το πω γλείφοντας το αυτί της, και εγώ το έκανα επειδή ήταν αλήθεια, επειδή την αγαπούσα περισσότερο από καθετί στον κόσμο, και ακόμα επειδή μου άρεσε πολύ να μιλάω ενώ κάνω έρωτα, και ήξερα ότι η Γρισέλδα λάτρευε το ότι μπορούσα να κάνω έρωτα και να μιλάω τόσο πολύ ταυτόχρονα.

Δεν χρειάζεται να πω τίποτα άλλο: αγαπιόμασταν, και όταν τελείωναν οι πρώτες μας συναντήσεις, κατά τους πρώτους δύο ή τρεις μήνες, όταν ξεπεράσαμε τις ενοχές, αρχίσαμε να υφαίνουμε τα πιο δυνατά νήματα της αγάπης. Γιατί ήταν επίσης φίλη μου, και εγώ της έδινα συμβουλές για τη ζωή της, κάναμε ατέλειωτες κουβέντες σχετικά με τα παιδιά (οι δύο γιοι της είναι ήδη έφηβοι, αν και μικρότεροι από τους δικούς μου), μοιραζόμασταν τα κουτσομπολιά της πόλης, τα οποία βρίσκαμε τόσο διασκεδαστικά, μιλούσαμε για τους κοινούς μας φίλους και τα προβλήματά τους, για τη Ναυταθλητική Λέσχη, το μικρό επαρχιακό σύμπαν μέσα στο οποίο κινούμασταν. Και φυσικά μιλούσαμε για το μυστικό μας,

που ήταν η κρυφή μας δύναμη, επειδή από την αρχή είχαμε ορκιστεί ότι δεν θα λέγαμε σε κανέναν, σε κανέναν απολύτως για αυτή τη σχέση. Το μοναδικό θέμα για το οποίο δεν θα μιλούσαμε ποτέ, το όνομα που δεν θα προφέραμε ποτέ, ήταν φυσικά αυτό του Αντόνιο. Ο οποίος, εκτός από φίλος μου και σύζυγός της, ήταν συνεταίρος μου στην Inmobiliaria Nordeste Argentino, την κτηματομεσιτική μας εταιρεία.

Φυσικά, τα ήξερε όλα. Ή, τουλάχιστον, εγώ ήμουν πάντα πεπεισμένος ότι το ήξερε. Μια γυναίκα σαν τη Γρισέλδα μπορούσε να ξεγελάσει μια ολόκληρη πόλη, αλλά όχι τον άντρα της, και ειδικά αν ο άντρας αυτός δεν είναι χαζός. Και ο Αντόνιο δεν ήταν χαζός. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί συμπεριφερόταν με αυτόν τον τρόπο, αλλά η αλήθεια είναι ότι ποτέ δεν έκανε την παραμικρή κίνηση, ποτέ δεν της έκανε ερωτήσεις, ούτε έδειξε κάποιο θυμό απέναντί μου. Ποτέ. Τα δεχόταν όλα πάντα σιωπηλός. Ήταν κερατάς και το αποδεχόταν. Εμένα αυτό μου προκαλούσε απελπισία, και μερικές φορές, από τη λύσσα μου, ήθελα να του το πω, να του φωνάξω κατάμουτρα ότι το έκανα με τη γυναίκα του, και να μην είναι τόσο βλάκας· ήθελα να τον ταρακουνήσω και να ρωτήσω γιατί στο διάολο το ανεχόταν. Η αλήθεια είναι ότι δεν μπορώ να προσδιορίσω από πότε γνώριζε τι γινόταν μεταξύ μας, αλλά ήξερα ότι το ήξερε. Και η Γρις ήξερε ότι εκείνος το ήξερε. Όμως, δεν μιλούσαμε για αυτό.

Σας αφηγούμαι μια χαζομάρα, μια σκέτη ανοησία, το ξέρω. Όμως, έχω αποφασίσει να διηγηθώ τα πράγματα όπως συνέβησαν. Δεν θα είμαι προσεκτικός, ούτε θα κρύψω τίποτα. Τα σύκα σύκα, και τα λουπά... Όλα ήταν τόσο σαφή και ολοφάνερα όταν πετάξαμε την μπάλα του μπόουλινγκ στο παρκέ, που ακόμα γελάω με την κακομοιριασμένη αθωότητα των ανθρώπων. Δεν μου φαίνεται καν μαλθακότητα· μου φαίνεται ηλιθιότητα. Επειδή εδώ ο κόσμος πιστεύει ό,τι του σερβίζουν και το καταπίνει αμάσητο, όσο εξωφρενικό κι αν είναι. Αυτή η ηλιθιότητα είναι τόσο διαδεδομένη και δημοφιλής μεταξύ των κατοίκων αυτής της πόλης, που είναι αδύνατον να τους λυπάται κανείς. Αυτό είναι δουλειά των πολιτικών και των παπάδων, που λένε συνέχεια ψέματα και υπόσχονται πράγματα που δεν γνωρίζουν καν οι ίδιοι. Έτσι, τουλάχιστον εδώ, το πιο πρακτικό είναι να είσαι ξεκάθαρος. Η διακριτικότητα ταιριάζει πολύ σε κάποιους λαούς. Δεν μπορείς να δώσεις χαβιάρι σε μια κότα.

Όπως και να έχει, ένα απόγευμα, μόλις κάναμε έρωτα και τελειώσαμε εξαντλημένοι σαν ποδηλάτες που είχαν ολοκληρώσει τον Γύρο της Γαλλίας, καπνίσαμε ένα τσιγάρο και της είπα, δήθεν αδιάφορα, σαν να ήταν παιχνίδι:

«Θα έπρεπε να σκοτώσουμε τον άντρα σου».

Και η Γρισέλδα, χωρίς να δώσει σημασία στο πόσο

εξωφρενικό ήταν ό,τι της είπα, λες και το σημαντικό ήταν ότι δεν είχα προφέρει το όνομα του φίλου μου, και χωρίς να διστάσει ή να με επιπλήξει καθόλου, χωρίς καν να εκπλαγεί, απλώς είπε:

«Και πώς θα το κάναμε;»